

I |

Nu-mi dădeam seama de cât timp mă aflam în închisoarea regelui. Zilele curgeau la fel, doar că de la o zi la alta eu eram tot mai murdar. În fiecare dimineață lumina din celula mea era alta. Lumina portocalie, palpâitoare, împrăștiată de felinarul agățat de perete în fața ușii celulei era înlocuită treptat de lumina încă slabă, dar egală a soarelui venind dinspre curtea interioară a închisorii. În fiecare seară, când lumina soarelui începea să pălească, mă îmbărbătam spunându-mi că eram cu un pas mai aproape de ziua în care voi ieși de acolo. Ca să-mi treacă timpul mai ușor, mă concentram asupra celor mai plăcute amintiri pe care le adunasem în minte, aranjându-le în ordine și rememorându-le cu atenție. Îmi treceam iar și iar în revistă planurile care până să ajung în pușcărie îmi păruseră atât de simplu de îndeplinit, și promiteam, jurând în fața tuturor zeilor pe care îi cunoșteam, că dacă voi ieși viu din închisoare, n-am să-mi mai pun niciodată viața în primejdie atât de cumplit de prostește.

Slăbisem de când stăteam încarcerat. Cercul mare de fier care mă strângea la mijloc îmi era mai larg decât înainte, dar nu într-atât de larg încât, trecându-mi-l peste oasele bazinului, să-l pot scoate de tot. Puțini pușcăriași erau obligați să poarte lanțuri și cât stăteau în celulă. De fapt, acest tratament era rezervat numai celor pe care regele nu-i avea deloc la inimă – vreun conte, vreun duce sau chiar ministrul de finanțe atunci când îi spunea regelui că nu mai erau bani de cheltuit. Eu, desigur, nu făceam parte din categoria asta. Totuși, cred că nu greșesc deloc când spun că regele nu mă avea la inimă. Cu toate că nici măcar nu știa cum mă cheamă, cu toate că eram un nimeni, un oarecare, tot nu m-ar fi lăsat să scap din pușcărie. Și, din pricina asta, trebuia să port lanțuri la glezne, centura de fier din jurul brăului și încă niște lanțuri cu desăvârșire inutile, prinse de încheieturile mâinilor. La început, îmi mai scoteam singur cătușele de la mâini, dar uneori trebuia să mi le pun în grabă înapoi, trăgându-le la loc cu forța, zdrelindu-mi încheieturile mâinilor până la sânge. Așa că, după o vreme, mi-am zis că era mai puțin dureros să le las pur și simplu acolo unde erau. Ca să-mi abat gândurile și să mă opresc din a mai visa cu ochii deschiși, încercam să mă mișc prin celulă fără să zângăn prea mult din fiare.

Lanțul cu care eram legat era destul de lung, așa că-mi permitea să mă plimb în cerc de la colțul din față al celulei până în mijlocul încăperii și înapoi până la colțul din spate. Acolo, în fund, se afla și culcușul meu, un prici din piatră, cu o saltea subțire umplută cu rumeguș. În afară de prici, mai aveam și o oală de noapte. Altceva nu mai era în celulă: doar eu, lanțul și, de două ori pe zi, mâncarea.

Ușa celulei era de fapt o poartă făcută din zăbrele. Din cauza reputației pe care mi-o câștigasem, ori de câte ori treceau pe lângă celula mea în timpul rondului, gardienii aruncau întotdeauna o privire înăuntru să vadă ce fac. Înainte să intru în închisoare mă lăudam fără rușine prin toate crășmele din oraș cât sunt de grozav. Era o strategie prin care speram să-mi îndeplinesc planurile mărețe. Voiam ca toată lumea să știe că sunt cel mai bun hoț care a existat vreodată de la apariția omului pe pământ și cred că eram foarte aproape de atingerea scopului. Apoi, la proces s-a adunat puhoi de lume. După arestare, majoritatea paznicilor închisorii au venit să mă vadă. Așa se face că, în timp ce alți prizonieri erau uneori lăsați liberi și se puteau bucura de lumina soarelui în curtea închisorii, pe mine mă legaseră zdravăn de pat cu lanțurile.

Mai ales unul dintre paznici mă surprindea de fiecare dată stând cu capul în mâini și izbucnea în râs.

— Ce e? zicea el. Încă n-ai reușit să evadezi?

De fiecare dată când începea să râdă, îl potopeam cu înjurături. Nu era deloc înțelept din partea mea, dar, ca întotdeauna, când îmi venea să înjur, nu mă puteam abține. Însă, orice aș fi zis, paznicul râdea și mai tare.

Mă dureau toate din cauza frigului. Când mă arestaseră, târându-mă afară din crășma La umbra stejărilor, era abia începutul primăverii. Dar între timp, afară, de bună seamă că orașul se uscaseră de tot din pricina arșiței. Ca să scape de căldura soarelui, probabil că după prânz toată lumea se ascundea prin case să tragă un pui de somn. În celulă însă soarele nu pătrundea niciodată de-a dreptul, iar aerul era și acum, în miezul verii, la fel de umed și de rece ca în ziua în care intrasem eu în închisoare. Petreceam ceasuri întregi gândindu-mă la soare, la razele lui calde care pătrundeau adânc în zidurile cetății, la pietrele galbene care rămâneau încinse ceasuri întregi după lăsarea întunericului, de te puteai rezema de ele, și la apa din canale care secaseră de căldură. Tot așa trebuie că se evaporau și rarele libații¹ închinare zeilor, pe care unii încă le mai vărsau uneori în țărână în fața crășmelor.

¹ Act ritualic constând în gustarea și apoi vărsarea unei cupe de vin, lapte etc. în cinstea zeilor. (N. tr.)

Câteodată mă târam până unde îmi îngăduiau lanțurile ca să mă uit printre zăbrelele ușii celulei mele, de-a lungul galeriei adânci care umbrea toate celulele, la lumina soarelui care cădea în curte. Închisoarea era o clădire alcătuită din două caturi suprapuse; celula mea se afla la etaj. Ușa fiecărei celule dădea spre galerie, care era despărțită de curte prin niște stâlpi de piatră. Spre exterior nu existau deloc ferestre. Zidurile exterioare aveau un metru și mai bine grosime și erau construite din blocuri de piatră atât de mari, că zece bărbați nu le-ar fi putut clinti din loc. Legenda spunea că blocurile fuseseră așezate de vechii zei într-o singură zi.

Închisoarea putea fi văzută din aproape orice colț al orașului, întrucât orașul se înălța pe un deal, iar pușcăria se afla chiar pe vârful dealului cu o singură clădire în preajmă, reședința regelui, megaronul. Cândva mai existase pe locul acela și un templu închinat vechilor zei, dar acesta fusese distrus, iar bazilica în onoarea noilor zei fusese construită undeva mai jos. Cândva reședința regelui fusese un megaron adevărat, o încăpere largă în care se aflau tronul și o vatră pentru foc, iar pe bucata de teren pe care acum se înălța închisoarea fusese agora, un loc în care cetățenii se puteau întâlni, iar negustorii își puteau vinde nișcurile. În locul celulelor, se înșirau odinioară tarabe

cu haine, vinuri, lumânări sau giuvaiere aduse de prin insule. Când voiau să rostească vreo cuvântare, cetățenii mai de văză se cocoțau pe blocurile de piatră din curte.

Apoi au venit năvălitorii, cu corăbiile lor lungi, aducând cu ei alte idei despre comerț, despre care spuneau că trebuia să se desfășoare în piețe deschise, în apropierea corăbiilor. Au pus stăpânire și pe megatonul regelui, unde au instalat un guvernator de-al lor, iar clădirea solidă, din piatră a agorei au început să o folosească drept pușcărie. Cei mai de văză cetățeni ai orașului au sfârșit înlanțuiți de blocurile de piatră pe care mai înainte stătuseră în picioare.

După primii năvălitori au venit apoi alții, mai noi. După o vreme, cetățenii din Sounis s-au răsculat și au înscăunat un nou rege ales din mijlocul lor. Cu toate acestea, unele obiceiuri ale năvălitorilor apucaseră să se împământenească. Comerțul, de pildă, se desfășura în continuare în apropierea portului, iar fosta clădire a agorei era folosită de noul rege tot ca închisoare. Îi era foarte la îndemână să facă asta, pentru că nu se înrudea cu niciuna dintre familiile care conduseseră cetatea în trecut.

Pe când am ajuns eu în închisoarea din Sounis, majoritatea cetățenilor uitaseră de mult că această clădire fusese cândva altceva decât o cușcă în care erau

aruncați cei care nu reușeau să-și plătească dările, precum și tot felul de alți răufăcători.

Stăteam întins pe spate în celula mea, cu picioarele ridicate, înfășurat în lanțul de la brâu cu care eram legat de un belciug montat sus de tot pe perete. Era târziu în noapte. Soarele apusese de multe ceasuri, iar clădirea închisorii era luminată doar de flăcările felinarelor. Ca să-mi mut gândurile de la zgomotul pașilor care răzbătea de afară, încercam să-mi amintesc care senzație e mai plăcută: atunci când porți haine curate sau când mănânci pe săturate?

Camera de gardă era despărțită de restul închisorii printr-o ușă de fier, care se afla la cel mai îngust capăt al clădirii. Gardienii se perindau pe ușă de mai multe ori pe zi, așa încât, chiar dacă în acea noapte oi fi auzit ușa trântindu-se, nu i-am acordat nicio atenție, obișnuit fiind cu sunetul ei. Așa se face că, atunci când în celula mea a licărit deodată lumina unui felinar, concentrată printr-o lentilă, am fost luat complet prin surprindere. Mi-am lăsat picioarele jos, descâlcindu-mă dintre lanțuri și am dat să mă ridic, încercând să arăt cât puteam de sprinten și de grațios, poate chiar puțin sălbatic. Însă buimăcit de surpriză, dar și din pricina luminii care aproape mă orbise, am reușit să mă mișc doar foarte stângaci și, dacă n-ar fi

fost lanțul înfășurat în jurul unui picior, chiar aș fi căzut de pe priciul de piatră.

— Sigur ăsta e?

Nici nu era de mirare că cel care vorbise era neîncrezător. M-am sprijinit, încercând să mă ridic, clipeam din ochi. Clipeam des în lumina lămpii care mă orbea, incapabil să disting mai nimic în jur. Gardianul îl asigură pe străin că într-adevăr eu sunt prizonierul pe care îl căuta.

— Bine, atunci scoate-l afară de aici!

— Da, magule, a spus gardianul în timp ce deschidea poarta de fier.

Și așa am aflat cine era personajul care voia să mă vadă la o oră atât de târzie din noapte. Magul era unul dintre cei mai puternici sfetnici ai regelui. În zilele de demult, până la venirea năvălitorilor, magii regelui trebuiau să fie vrăjitori. Dar acum nici măcar cei mai superstițioși dintre oameni nu mai credeau în vrăjitorii. Magul era doar un învățat care toată ziua citea pergamente și cărți scrise în toate limbile și studia tot ce se scrisese vreodată, precum și lucrurile care nu fuseseră scrise niciodată. Dacă regele voia să afle câte fire de cereale creșteau pe un pogon de pământ, magul îi putea spune asta. Dacă regele voia să afle câți țărani ar muri de foame dacă el ar da foc grânelor de pe acel pogon, magul îi putea spune și asta. Datorită vastelor

lui cunoștințe, precum și a puterii lui de convingere, magul avea o mare influență asupra regelui, motiv pentru care devenise un personaj foarte puternic la curte. Fusese de față și la procesul meu. Îl văzusem șezând în galerie, în spatele judecătorilor, picior peste picior, cu brațele încrucișate la piept.

Îndată ce m-au scos din lanțuri, gardienii mi-au desfăcut belciugele din jurul gleznelor cu o cheie lungă cât degetul mare. Mi-au lăsat cătușele de la încheieturile mâinilor, dar mi-au scos lanțul care le prindea de brâul de fier. Apoi m-au ridicat și m-au târât afară din celulă. Magul m-a măsurat din cap până-n picioare și a strâmbat din nas, probabil pentru că miroseam îngrozitor.

M-a întrebat cum mă cheamă.

— Gen, am răspuns.

Altceva nu l-a interesat.

— Aduceți-l, spuse el, întorcându-se cu spatele la mine și luând-o din loc.

Am încercat, bizuindu-mă pe instinctele mele, să mă proptesc bine pe picioare și să mă pun în mișcare, dar reușeam să-mi coordonez mișcările cam cât o mătă beteagă și trăgeam tot timpul în partea opusă celei în care încercau să mă ducă paznicii mei. Așa că, tot smucindu-mă și înghiontindu-mă, m-au târât pur și simplu până la portic. Am trecut prin camera

de gardă, până la o ușă din peretele exterior al închisorii, care dădea spre un șir de trepte, apoi printr-o curte care se întindea între pușcărie și aripa sudică a megaronului regelui. Pereții megaronului se ridicau în jurul nostru în trei părți, cu patru caturi deasupra capetelor noastre. Pe vremea năvălitorilor, mica fortăreață în care își avea reședința regele fusese transformată într-un adevărat palat, iar de atunci încôace palatul se mai mărise. Am traversat curtea, pășind în spatele unui paznic cu un felinar în mână, către un șir mai mic de trepte, pe care urcând am ajuns la o ușă în zidul megaronului.

De cealaltă parte a ușii se întindea un culoar luminat de atâtea felinare aprinse, încât lumina lor, reflectată de pereții albi, părea la fel de puternică precum lumina zilei. Am întors iute capul într-o parte și mi-am smucit brațul din mâna unuia dintre gardieni ca să-mi acopăr ochii. Mi se părea că lumina e solidă, o simțeam ca pe niște sulițe care îmi pătrundeau în cap. Amândoi paznicii s-au oprit și cel din mâna căruia mă eliberasem a încercat să mă apuce iarăși. Mi-am tras din nou brațul. Magul s-a oprit să vadă ce se întâmplă, de unde venea zgomotul.

— Lasă-l o clipă să se obișnuiască cu lumina, a spus el.

Aș fi vrut să mă lase ceva mai mult timp, dar și un minut a fost de-ajuns. Am strâns de câteva ori din pleoape ca să mi se limpezească privirea încetoșată de lacrimi, apoi am pornit cu toții mai departe pe culoar. Țineam capul în jos și ochii aproape închiși, așa că la început n-am văzut mai nimic din culoarele acelea. Am văzut că aveau marmură pe jos. Plintele pereților erau pictate ici-colo cu mănunchiuri de crini, cu câte o broască-țestoasă sau o pasăre odihnindu-se. Am urcat o scară. Pe perete era pictată o haită de câini de vânătoare care încolțeau un leu. Apoi am cotit până la o ușă, unde ne-am oprit.

Magul a bătut la ușă și a intrat. Cu oarecare dificultate, gardienii s-au înghesuit amândoi deodată prin ușa îngustă, trăgându-mă și pe mine după ei. Am privit în jur, încercând să-mi dau seama dacă nu cumva m-a văzut cineva intrând așa împleticit. Dar încăperea în care ajunseseam era goală.

Eram emoționat. Sângele îmi alerga iute prin vene, ca vinul gâlgâind într-o carafă. Dar mă simțeam și îngrozitor de obosit. Mă resimțeam după urcatul scărilor de parcă aș fi suit un munte. Genunchii îmi tremurau. Eram bucuros că gardienii, așa repeziți cum erau, mă susțineau. În momentul în care mi-au dat drumul, m-am clătinat pe picioare și am început să

dau din mâini, încercând să-mi țin echilibrul și să nu cad. Lanțurile zdrăngăneau.

— Puteți pleca, le-a spus magul gardienilor. Vă întoarceți să-l luați într-o jumătate de ceas.

Doar o jumătate de ceas? Avusesem nădejdi atât de mari, dar acum simțeam că speranța mă părăsea. Pe când gardienii ieșeau, am făcut privirea roată prin încăpere. Ne aflam într-o cameră mică, cu o masă de scris și câteva scaune comode risipite peste tot. Magul rămăsese în picioare lângă masă. Ferestrele din spatele lui trebuie să fi dat înspre curtea mare a megaronului, dar ochiurile mîtitele de sticlă reflectau numai luminile lămpilor dinăuntru. Am aruncat încă o privire spre scaune. L-am ales pe cel mai frumos și m-am așezat pe el. Magul s-a crispat și s-a încruntat; sprâncenele i s-au arcuit în jos, închipuind o linie continuă care îi trecea peste toată partea de sus a feței. Avea sprâncenele negre, dar în rest aproape tot părul îi era cărunt.

— Ridică-te, mi-a comandat el.

M-am cufundat și mai adânc în pernele din pene cu care erau tapisate șezutul și spătarul scaunului. Senzația era aproape la fel de plăcută ca atunci când îmbraci haine curate. Oricum, nici dacă aș fi încercat n-aș fi fost în stare să mă ridic de acolo. Genunchii mi se înmuiaseră de tot, iar stomacul mi se făcuse ghem,

cu tot cu puțina mâncare pe care o înghițisem nu de mult. Spătarul scaunului îmi ajungea la nivelul urechilor; mi-am lăsat și capul să se odihnească pe spătar, ridicând privirea către magul care stătea în picioare lângă masa de scris.

Magul mi-a acordat câteva clipe ca să mă așez cum se cuvine, apoi, apropiindu-se de scaunul meu, s-a aplecat asupra mea până ce nasul i-a ajuns la câțiva centimetri de-al meu. Nu-i mai văzusem niciodată chipul atât de aproape. Avea nas grecesc, ca mai toți oamenii din Sounis, dar ochii, în loc să fie câprui ca ai celorlalți, erau de un cenușiu foarte deschis. Fruntea îi era împânzită de riduri, probabil din pricina soarelui, dar și pentru că se încrunta prea mult. În timp ce vorbea, eu mă gândeam că probabil o fi lucrat la câmp înainte de a începe să citească atâtea cărți. Apoi am încetat să mă mai gândesc la ridurile lui și m-am concentrat asupra ochilor.

— Poate că într-o zi noi doi vom ajunge să avem o relație de respect reciproc, a spus el blând.

Mi-a trecut prin minte că asta se va întâmpla numai în ziua în care voi vedea zeii umblând pe pământ.

— Deocamdată însă trebuie să faci ce-ți spun eu, a continuat el.

Era uimitor cum reușea să formuleze o amenințare folosind atât de puține cuvinte. Am înghițit în sec și mâinile care mi se odihneau pe brațele scaunului au început să-mi tremure ușor. Un clinchet a răsunat atunci când două verigi ale lanțului cu care eram legat s-au lovit una de cealaltă. Încă nu mă puteam mobiliza ca să mă ridic de pe scaun. Picioarele refuzau să mă asculte. Probabil că magul își dădea seama ce se întâmplă, așa cum trebuie să-și fi dat seama că pricepusem foarte bine ce voia să spună, fiindcă s-a îndepărtat de mine, rezemându-se din nou de masa de scris și dând din mână a lehamite.

— În sfârșit... Deocamdată rămâi unde te afli. Vor trebui să spele scaunul după tine.

Am simțit că roșesc. Nu era vina mea, dar într-adevăr puteam groaznic. Dar ia să fi petrecut și el câteva luni în închisoarea regelui, și apoi am fi văzut dacă mai mirosea a cărți vechi și a uleiuri parfumate. Magul m-a măsurat din priviri câteva secunde. Nu părea prea impresionat de ce vede.

— Te-am văzut la proces, a spus el în sfârșit.

Nu i-am spus că-l observasem și eu atunci.

— Ești mai slab acum.

Am ridicat din umeri.

— Spune-mi, cum ți-ar plăcea să nu mai fii nevoit să profiți de ospitalitatea noastră? La proces ai spus

că nici măcar închisoarea regelui nu te va ține pe loc.
Mă așteptam să aud că ai evadat până acum.

Se distra pe seama mea.

Mi-am încrucișat picioarele și m-am așezat mai comod pe scaun. Magul s-a tras înapoi.

— Pentru anumite lucruri e nevoie de mai mult timp, am spus.

— Asta-i drept. Și de cât timp crezi că vei mai avea nevoie?

„Încă o jumătate de ceas”, am răspuns în sinea mea, dar cu voce tare n-am spus nimic.

— Eu gândesc că va dura încă mult timp, a spus magul. Cred că va dura până la sfârșitul vieții tale. În definitiv, a glumit el, după ce vei muri, cu siguranță nu va trebui să mai stai în închisoarea regelui, nu?

— Așa gândesc și eu.

Conversația asta nu mi se părea deloc amuzantă.

— Grozav te-ai mai împăunat la proces. Dar văd că te-ai lăudat degeaba.

— Pot fura orice lucru.

— Da, așa ai spus și atunci. Dar, vezi tu, tocmai din cauza aceluia rămășag ai ajuns în închisoare.

Și ridicând o peniță de pe masa de scris, a tot răsucit-o o vreme în mână.

— Ghinionul tău e că astfel de înzestrări speciale cum ai tu nu sunt întotdeauna însoțite și de

intelență. Pe de altă parte, norocul meu e că nu mă interesează intelența ta, ci îndemânarea ta ca hoț. Asta dacă ești într-adevăr un hoț așa de grozav pe cât spui că ești.

— Pot fura orice lucru, am repetat.

— Dar nu ești în stare să evadezi din închisoarea regelui? a întreat magul, ridicând o sprânceană.

Am înălțat din umeri. Puteam face și asta, dar avea să dureze ceva timp. Poate că ar fi durat chiar mult timp, așa că aș fi preferat ca magul regelui să-mi ofere o opțiune mai rapidă.

— Bun, cel puțin ai învățat să-ți ții gura, a spus el.

Și îndepărtându-se de masă a trecut în cealaltă parte a încăperii. Cât timp a rămas cu spatele la mine, mi-am dat părul de pe ochi, privind încă o dată împrejur. Încăperea era de bună seamă camera lui de lucru. Pe rafturi se vedeau teancuri de cărți și pergamente vechi. Pe o bancă zgâriată stăteau de-a valma o mulțime de amfore și alte vase din lut. Tot acolo erau și niște sticle. La capătul încăperii era o nișă acoperită cu o perdea și, abia ițindu-se de dincolo de perdea, o pereche de cizme din piele. M-am răsucit înapoi pe scaun. Stomacul mi s-a strâns din nou.

— Știi, ai putea scurta timpul petrecut în închisoare fără să-ți scurtezi și viața, a spus magul.

Am ridicat privirea spre el. Pierdusem șirul conversației. Mi-a trebuit un moment ca să-mi revin. Mi-am dat seama îndată că și el devenise neliniștit; m-am relaxat pe scaun.

— Continuă, am spus.

— Vreau să furi ceva.

Am zâmbit.

— Vrei sigiliul regelui? Ți-l pot aduce.

— Să fiu în locul tău, nu m-aș mai fâli atâta cu isprava asta, mi-a răspuns magul cu asprime în glas.

Am rânjit și mai larg. Până să fur eu inelul de aur încrustat cu un rubin, inelul se aflase în grija magului. De bună seamă că pierderea inelului îi afectase grav poziția la curte. A aruncat o privire peste umărul meu spre nișa acoperită de perdea, apoi a trecut la subiect.

— Vreau să furi ceva. Dacă faci asta pentru mine, am să fac așa încât să nu te mai întorci în pușcărie. Dar și dacă nu reușești, am să mă asigur că nu te vei mai întoarce în pușcărie.

O mulțime de prizonieri ieșeau din pușcăria regelui tot timpul. Zidarii, tâmplarii, fierarii, toți meseriașii puteau să-și reducă pedeapsa dacă lucrau în folosul regelui. Cei fără nicio calificare erau adunați de câteva ori pe an și trimiși în minele de argint de la sud de cetate, de unde rareori se mai întorceau. Alți prizonieri pur și simplu dispăreau.

Îmi era foarte limpede ce voia să spună magul, așa că am dat din cap că pricep.

— Ce trebuie să fur?

Altceva nu mă interesa.

Magul evita să-mi dea un răspuns direct.

— Ai să afli amănuntele mai târziu. Deocamdată trebuie să fii sigur că ești în stare să faci ce ți-am spus.

Nici boala, nici slăbiciunea și nici chiar foamea de care suferisem în pușcărie nu-mi afectaseră iuțeala de mână în așa măsură încât să nu mă mai pot folosi de ea.

— Sunt în stare, am spus. Dar trebuie să știu ce am de furat.

— Ți se va spune la momentul potrivit. Deocamdată asta nu-i treaba ta.

— Și dacă n-am să pot fura obiectul acela?

— Ziceai că ești în stare să furi orice, m-a luat el în zeflema.

— Da, dar uite, să evadez din închisoarea regelui nu sunt în stare, am zis.

— Nu face pe deșteptul cu mine, a zis magul, clătinând din cap. Nu te prinde deloc.

Am deschis gura gata să mai spun ceva ce știam că nu s-ar cuveni, dar magul a continuat înainte să apuc eu să vorbesc:

— Ca să ajungi la lucrul acela va trebui să faci o călătorie până acolo. Vei avea destulă vreme să afli despre ce e vorba după ce vom porni.

M-am lăsat pe spătarul scaunului. Mă liniștisem; eram chiar încântat. Dacă reușeam să ies din cetatea Sounis, nimeni și nimic nu mă putea aduce înapoi. Pesemne că magul știa exact la ce mă gândeam, fiindcă s-a aplecat din nou asupra mea.

— Să nu cumva să faci greșeala de a mă lua de fraier.

Nu, magul nu era fraier, asta era adevărat, dar cu siguranță nu era atât de motivat ca mine în ceea ce făcea. S-a sprijinit din nou de masa de scris, iar eu m-am așezat mai bine în scaun, gândindu-mă că în sfârșit zeii îmi ascultaseră rugile. În clipa aceea, în spatele meu s-au auzit inelele unei draperii alunecând pe o vergea. Mi-am amintit de cele două picioare pe care le văzusem mai înainte dincolo de perdea. Stomacul, care abia mi se mai liniștise puțin, începuse din nou să se agite.

Cele două cizme au traversat încăperea, pășind apăsat, și o mână s-a apropiat de spătarul scaunului în care ședeam ca să mă apuce de păr. Până să înconjoare scaunul și să ajungă în fața mea, posesorul mâinii m-a ridicat din scaun și m-a ținut cu fața la el.

— Și să nu cumva să faci greșeala de a mă lua de fraier nici pe mine! a spus el.

Era un bărbat scund, întocmai așa cum fusese și tatăl lui; scund și îndesat. Părul, o nuanță mai închisă de auriu, se încrețea în jurul urechilor. Cu părul acela, un altul ar fi arătat efeminat. Probabil că atunci când era copil mama lui se înmuia cu totul uitându-se la el, dar acum figura lui nu avea nimic înduioșător. Simțeam cum îmi smulge părul din cap; ca să nu mă doară așa de tare, mă ridicasem în vârful picioarelor. Mi-am pus mâinile peste mâna lui, încercând să i-o apăs mai jos, dar, deodată, m-am pomenit suspendat cu totul deasupra podelei.

Apoi mi-a dat drumul; am căzut pe podea. Picioarele s-au îndoit sub mine și m-am pomenit prăbușindu-mă cu o bufnitură surdă. Tot corpul mi s-a zguduit. Mi-am frecat scăfârlia, de parcă asta ar fi împins înapoi părul în pielea capului. Când m-am uitat în sus, regele își ștergea mâna de piepții hainei.

— Ridică-te, a spus el.

M-am ridicat, continuând să-mi frec creștetul.

Regele Sounisului nu era un bărbat rafinat. Dar nici nu impresiona printr-o statură de urs, așa cum erau regii din basmele pe care mi le spunea mama. Era prea scund și prea unsuros și era un pic mai gras decât s-ar fi cerut pentru a arăta elegant. În schimb,

era foarte șiret. Mărea foarte des dările, uneori și de două ori pe an, și menținea o armată numeroasă pentru a preveni eventualele răscoale. Din dările plătite de oameni întreținea armata, iar când simțea că armata însăși ar fi putut deveni o amenințare pentru el, își trimitea soldații să se bată cu vecinii Sounisului. În urma victoriilor, vistieria lui se umplea din nou. Regatul Sounisului era mai întins ca oricând, de când năvălitorii rupseseră bucăți din el pentru a-și recompensa aliații.

Regele îi alungase pe attolieni din teritoriile pe care aceștia le dețineau dincoace de Munții Hephestiei, în partea Sounisului, împingându-i înapoi printr-o trecătoare îngustă, prin regatul Eddis, înspre țara lor, Attolia, aflată de cealaltă parte a munților. Unele zvonuri spuneau că regele dorise să anexeze o parte din Attolia și că attolienii se pregăteau pentru un război împotriva Sounisului.

Ignorând prezența magului, regele Sounisului s-a îndreptat spre banca de lângă perete, aproape de scaunul pe care ședeam eu. A luat de acolo o casetă mică și a adus-o până la masa de lucru a magului, unde a înclinat-o într-o parte și a golit-o. Din ea s-a revărsat o cascadă de monede grele din aur. Cu o singură monedă ai fi putut cumpăra o gospodărie țărănească cu tot cu animalele din ea. Câteva monede au căzut

pe jos zângănind pe pardoseala de piatră. Una dintre ele a aterizat lângă piciorul meu și a rămas acolo holbându-se la mine ca un ochi galben.

Era cât pe ce să mă aplec s-o ridic, dar m-am abținut.

— Cam atâția bani ținea și unchiul meu sub pat și-i număra în fiecare seară, am spus eu.

— Mincinosule! a spus regele. N-ai mai văzut tu atâta aur în viața ta.

Nu avea de unde să știe că într-o noapte, neștiut de nimeni, mă furișasem în megaronul lui și mă strecurasem prin spațiul gol de pe lângă țevile hipocaustului¹ și mă ascunsesem în vistieria lui. Dormisem o zi întreagă în întuneric, în aerul îmbăcsit din vistierie, întins pe capacele striate ale cuferelor în care își păstra el tezaurul.

Regele Sounisului a înclinat și mai mult cutia ca un cufăraș, care a rămas goală, într-o rână, în fața lui.

— Țsta este aurul pe care am de gând să-l ofer ca recompensă dacă nu reușești să-mi aduci lucrul după care te trimit. Am să dau banii ăștia oricărui om, fie din țara asta, fie din orice altă țară, care mi te va aduce înapoi.

¹ Sistem roman de încălzire cu aer cald care circula prin pardoseala încăperilor. (N. tr.)

A așezat apoi caseta din nou în picioare și a trântit capacul.

Am simțit în acea clipă că stomacul îmi cade între vintre. Cine ar fi putut oferi mai mult aur decât atâta? Dacă dădeam greș, urma să fiu vânat de la un capăt al lumii până la celălalt.

— Dar, desigur, aș prefera să rămâi în viață, a mai spus el.

Apoi a început să-mi descrie cu lux de amănunte lucrurile înfiorătoare pe care le-aș fi pățit dacă aș fi fost capturat. După primele câteva exemple, am încercat să nu-l mai ascult, dar el îi dădea înainte. Stăteam în fața lui ca hipnotizat, asemeni unei păsări față în față cu un șarpe.

Magul a rămas cu brațele încrucișate la piept, ascultând cu mare atenție. Părea că s-a liniștit. Probabil că era mulțumit, pe de o parte fiindcă regele acceptase planul pe care i-l propusese, și pe de alta fiindcă amenințările regelui urmau să mă mobilizeze în acțiunile mele. Îmi era tot mai rău de la stomac.

Când m-am întors în închisoare, mi s-a părut că, în comparație cu odaia de studiu a magului, celula mea era un loc cald și sigur. Îndată după plecarea gardienilor, m-am întins pe priciul de piatră și am încercat să mi-l scot din minte pe rege cu toate amenințările lui atât de îngrozitoare, încât nu făcea nici măcar să

mă gândesc la ele. M-am concentrat în schimb asupra gândului că urma să ies din închisoare. M-am așezat cât de comod am putut în condițiile date și m-am lăsat furat de somn.

